Українська Стрілецька Кооператива
"КАЛИНА"

має на складі найновіші видання кооперативи "Червоної Калини" у Львові і продає по дуже приступних цінах. Видання "Червоної Калини" — це твори учасників визвольних змагань українського народу.

	Опр.	Брош.
Перші стежі	$1.25	0.75
Джінгісхан	.75	0.50
Чорні Рядки	1.00	
Спомини Шухевича 5 томів в гарній оправі	5.00	
Зірка	1.00	
Вадим	1.00	0.60
Щоденник Чикаленка		1.75
Спомини Петрова 3 т.	3.00	1.80
Берестейський мир	1.50	1.00
Курилася доріженька		0.60
Перед навалою		0.60
Чорторий		0.60
Квіти і кров		0.60
На згарищах		0.60
Видиш брате мій	1.00	0.60
Партизани 2 томи	2.00	1.20
Кожухів	1.00	0.60
Галаган, спомини 4 т.	4.00	2.80
Світова революція 2 т.		3.50
На чорній дорозі	1.00	0.60
Чета крилатих		0.75
Хрестний огонь		0.60
Життя і пригоди Цяпки		0.75

	брош.
Глум	0.35
В огні	0.75
Оттак собі	0.40
Грішник	0.40
Договір з Денікіном	0.25
Слота	0.25
Між молотом а ковалом	0.25
Політика пріпціпіяльна і опортуністична	0.25
За рідне гніздо	0.20
Що таке інтернаціоналім	0.15
Белз, Буск, Звенигород	0.10
За український Львів	0.20
Перемишль	0.10
Теребовля	0.10
Хмельницький у Львові	0.10
На вічну Ганьбу Польщі	0.55
Гуцульський Курінь	0.75
Єпомини Дорошенка 4т.	1.25
Гіркий то сміх	1.00
Товариші сміху	0.45
Люде і блазни 2 т.	1.00
Марево війни	0.30
Ждала, ждала козака	0.25

Крім повище наведених видань "Червоної Калини" маємо на складі всі другі видання зі всіх галузей української літератури, включаючи театральні і музичні твори.

Книжки висилаємо на замовлення за попереднім надісланням грошей.
На СОД книжок не висилаємо

Всі книгарні в Канаді дістають книжки на тих самих умовах, на яких побирали книжки впрост з кооперативи "Червона Калина" у Львові.

Замовлення просимо посилати на слідуючу адресу:

Ukrainska Kooperatywa "KALYNA"

BOX 2121 WINNIPEG, MAN або 153 McGREGOR ST.

— НАША СИЛА В НАС САМИХ —

СТРІЛЕЦЬКІ ВІСТИ

VETERANS NEWS

Орган Української Стрілецької Громади в Канаді

— РЕДАГУЄ КОЛЕГІЯ —

АДРЕСА: BOX 2121. WINNIPEG, MANITOBA, CANADA.

Рік II. Ч. 7. 30. ЛИПНЯ 1931. WINNIPEG, MAN., JULY 30th. 1931. VOL. II. No. 7.

Мирність та Угодовство чи Активізм

Ширше українське канадійське громадянство, яке читає українські часописи чи часопись, від якогось часу є кормлене такими статтями, що навіть цілком на боці стоячому глядачеві мусить прийти на думку питання: Яку ціль мають ті статті? Чи вони суть справді диктовані високим патріотизмом, чи суть писані з метою, яка лежить поза рамками звичайних собі читачів, чи суть диктовані злобою, чи остаточно суть звичайною писаниною, яка є довершенням знаного нам так добре безглуздя. Всіляко можна глядіти на ті (звичайно на редакторській сторінці поміщені) статті і їх появу собі пояснювати, — все-ж таки читаємо в послідних часах такі "статті", котрих появу звичайний смертельник зі здоровим розумом ніяк пояснити собі не може. А не могучи пояснити собі цего — може і має право висловити свою думку відносно тих, на редакторській сторінці поміщених статтей. Мова йде про наші національні часописи.

Одна українська часопись, за якою сто їть навіть політична група чи партія, позволила зганити добре, та ще ліпше висміяти тих Українців, котрі називають угодовщину її властивою назвою себто хрунівством, а боягуство, тремтіння за своє "я", або за свою посаду чи там становиско називають "мирностию". Себто ця часопись виступила проти українського революційного ділання на Західних Землях України — проти УВО. Колиж проти нашої революційної організації пишуть поляки чи большевики, або до них подібні, — то річ, до якої ми привикли. Але коли таке саме пише наша українська національна преса і то з одиноким і виключним патентом на патріотизм — то річ трошки більш-менш не зрозуміла, дивна і загадочна.

Єсли хтось добачує якісь похибки УВО, може зробити завваги на відповіднім місці. Оскілько завваги суть оправдані ніхто не буде мати нічого проти цего і похибки будуть усунені. Однак, коли хтось в ворожий і злобний спосіб починає писати на сторінках української преси проти УВО, роблячи це або на основі свого дитячого розуміння або злоби і старається УВО, одиноку активну військову підпольну орга-

STRILECKI VISTY — VETERANS NEWS

a monthly Journal Published by the Ukrainian Veterans Ass'n in Canada
158 McGREGOR ST. WINNIPEG, MAN.

Edited by Paul Shulha

And Printed by the People's Press Co.
at 155 McGregor St. Winnipeg, Man.

Річна передплата $1.00 — Поодиноке число 10 центів.

нізацію, осмішити в очах українського громадянства Канади і викликати зневірря до проводу і самої організації, — то стає це загадочним... Бо до чого такі писання зміряють? Чи не до обниження значіння і остаточного припинення діяльности УВО? Коли-ж так, то кому вийде це на руку? Кожний здорово думаючий український патріот мусить сказати, що це вийде на руку полякам. Бож поляки стараються вже роками зліквідувати УВО, і вже кілька разів славно-явно проголошували, що УВО зліквідоване. А воно все знова за якийсь час зявиться. Поляки знова каженьють. Тепер-же крім поляків, 3-го і "наших" з 2-го інтернаціоналу — знайшлися ще таки свої власні Українці - Націоналісти. Воно справді незрозуміле... Бо або хтось хоче миритися — жити в згоді з ворогом, цебто бути рабами завойовників, або вести бій з завойовником аж до остаточної перемоги. Тут може бути лиш так поставлене питання.

Або мир - угодовщина і рабство цілих поколінь, або бій і своя вільна держава. Иншого виходу не має, бо наша історія дала нам много доказів, що лях і москаль це ті наші сусіди, які коштом українського народу живилися цілі століття і які хотять ще живитися довгі століття.

Ніколи не здобудемо своєї держави, коли погодимося на охлапи зі стола пануючої нації цебто ляцької або московської, а певно здобудемо її, коли всі і то найменша дитина будуть вірити в себе і свої сили й віддадуть себе в слушний час в офіру на жертвеннику свого народу. Лях і москаль суть історичними нашими ворогами і про те про мирність і угоду з ними може говорити людина або група короткозора. **Дорога активної боротьби є затяжна, вимагає богато жертв і крови — дорога миру - уговодщини є легка і вигідна. Котра з тих доріг є тою, що дасть волю нашому народові?**

Закиди, що мовляв члени УВО не вміють навіть задержати тайни (котра є основою кожної підпольної організації) і що польська поліція вже за кілька днів все знає, що команда УВО зарядила (пр. назначення наступника комманданта краєвого УВО на місце сот. Головінського)— не видержують ніякої критики. Чи можуть ті, котрих так дуже болить ця "зрада тайности" подати хоча одну з підпольних організацій, які колинебудь істнували, або істнують — де небуло зрадників або провокаторів таки "своїх власних"? А спеціяльно у нас Українців, де тілько знаходиться підлоти, підкупства, лизунства хрунівства і т. д. А хто-ж тому винен, що такий процент продажних і тайно-любних людей знаходиться серед нашого народа і то поза підпольними організаціями? Перебіжіть вдруге нашу історію, а знайдете таких случаїв дуже богато. Або з сучасности примір. Провід одної політичної групи посилає **строго довірочне** письмо до другої політичної групи. І все гаразд. Аж нараз провід, котрий вислав се "строго довірочне" письмо сю тайну, видруковує се "строго довірочне письмо і розсилає усім своїм "довірочним", а ці пересилають своїм "довірочним", ну і вкінці виходить "лиш баба і ціла громада". Колиж такі "баби" суть в проводах політичних груп, то

що-ж говорити про рядовиків, котрі серед тортур виговорюють те, що знають і нарушують тайну.

В згаданій статті пишеться і захвалюється новий для Українців спосіб боротьби, іменно бойкот. Нічо, мовляв, нема над бойкот. А те, що робить УВО, це "дитиняча забавка", це діти, це молодики і т.д. це все нич не варта. Навіть колиб була можність Українцям перевести бойкот всего, що є виторм польських рук чи польської держави—то думаємо булоб в першій мірі на місці заки кинеться таку "нову геніяльну" думку, провірити чи Український нарід вже підготовлений, що мігби масово, одноцільно приступити до бойкоту. Хтоб мав взяти акцію в руки і започаткувати бойкот, коли одиноку на шу тайну організацію, поборюється і старається проти неї настроїти уми ширшого укаїнського громадянства. Чи може творити нову революційно-бойкотовську організацію за океаном і казати тим в Краю що і як вони мають бойкотувати. Поширювання таких кличів виглядає так, що мовляв, знищимо довіря до УВО, а потім то вже щось нового повстане саме від себе там в Краю ну і всі пічнуть бойкотувати. Чи нарід як маса є зріла до бойкоту, чи є що бойкотувати, це питання менше важні. Ідея "бойкоту" мовляв, є добра і треба знищити те що є, а творити щось нове... Прочитати собі тут в затишній Канаді історію визвольних борб Ірляндців чи Індійців - а перевести це в практиці в українського народа це має таку спільність як "чоловік на земли і місяць". Глубокий патріотизм, пожертвування, посвяту нації як одної цілости не створюється за кілька хвиль чи років. Згадані прикмети знаходяться з першу серед вибранців - одиниць народу. Вони і лиш вони своїм самопожертвованням дають взір народови, вчать його патріотизму, посвяти і доперва по довгих змаганнях, по трупах богато офіржертв, нарід приходить до стадії, котра позволяє припускати, що слушний час до широко розгалуженої акції вже дозрів.

Сьогодня ці вибранці, ці одиниці, котрим жертва життя не тяжка — це бойовики УВО, котрі діло зробили і діло будуть чинити. Вони суть тими піонерами, котрі підготовляють нарід до пожертвования і до чину, хочби і масового бойкоту попри збройну боротьбу.

Віднесно бойкоту належно замітити слідуюче:

Бойкот товарів є одним з многих поміч них засобів боротьби. Українці в Старому Краю, сейчас по програній війні кинулись до праці з метою унезалежнитися від ворога. Кооперативи споживчі, молочарські і прочі множилися скоро через що нарід робився незалежним від ворога, ставав економічно самостійнійшим і так творився неспостережено бойкот ворожих посередників, а частинно і їх продуктів. Бо щоби бойкотувати якийсь товар - виробок, треба мати свій власний товар. А чи у нас є свої фабрики? Клич до будования своїх підприємств є безпосередно звязаний з бойкотом чужих підприємств, і в своїх наслідках мусить до цего довести. Другий клич, який край кинув, це бойкот горівки. Коли вже хтось говорить про бойкот, то повинен мати якусь основу до цего — а не брати за примір якусь країну цілком відмінну від нашої і давати "раду" — мовляв робіть так як Ірляндці чи Індійці. Є річею самозрозумілою і пожаданою, щоб загалом увесь гріш українського народу в Краю переходив до українських рук, а тим самим треба бойкоту не лише польських а загалом всіх неукраїнських виробів. Українських виробків сьогодня майже нема і треба щойно їх створити. Ми за тим, щоб в Канаді і Америці не лише складати визвольний фонд, який би зужито на визвольні справи, але також щоби Українці в Канаді і Америці створили відповідну фінансову інституцію, якаби помогла Краєви у вибудуванню власного українського промислу. Та фінансова інституція повинна опиратися на строго торговельних основах.

Те, що сьогодня Український Нарід дає

Полякам, є податок і рекрут. Рехай хтось з Українців попробує збойкотувати польський податок і рекрута, то є не дати податку і не йти до польського війська. В Галичині і на Волині є досить поляків і жидів, які на ліцитації господарств наших людей викупляють українську землю. Поляки від давних часів лише на це ждуть. Зовсім инші обставини були у Ірляндців, де англійські лорди мали великі посілости і рентували їх Ірляндцям. В Ірляндії не було людей охочих працювати на землі на місці тих, що не платили ренту і могли бути усунені з землі, а тому такий бойкот був болючий. При тім неправдою є, щоби Ірляндці не вели оружної боротьби проти Англійців. Там йшла оружна боротьба ці лі десятки літ. До Ірляндії приходила аму ніція і оружжа для тайної ірляндської організації цілими кораблями і вистарчить прочитати часописі з часів ірляндської боротьби, щоби переконатися про правдивість цих слів, бо в тих часописях знаходяться вістки про конфіскату оружжа і амуніції прибережною англійською сторожею. Бій йшов по улицях міст, по хатах, — люде не могли спати від частих розривів бомб, машинових крісів, ревізій, так що людські нерви відказували послуху. А треба знати, що ця оружна боротьба зачалася від способу, який сьогодня уживає УВО. В пізнійших часах, коли вишколились люде і привикли до дисципліни, коли винищено угодовців і всяких своїх хрунів, та боротьба розвинулася до нечуваних розмірів. При кінці вона виглядала майже на правильну війну межи англійським військом і поліцією, а ірляндською військовою тайною організацією.

Історія ірляндської революції богато нас учить. Велике діло було-б, коли-б Українці потрафили такими самими методами вести війну проти своїх ворогів. На жаль наш нарід ще не дійшов до таких заключень до яких були дійшли Ірляндці в часі їх визвольної революційної боротьби. Вони не лише збройними виступами здобували собі свободу, але також і загальним бойкотом. Ірляндський нарід був вихований такими світлими одиницями, які вмирали на барикадах за волю Ірляндії. Цей нарід подивляючи своїх революціонерів спершу помагав їм в дрібних потребах і пригодах — потім став їм помагати бойкотом. А як у нас? У нас ті, що розпинаються за нарід, вештаються вічно серед нього і пускають своє жало на нашу революційну організацію кажучи: "Не помагайте їм, це дітваки, яких зарево палаючого стіжка тішить, це діти, котрі плачуть в суді — це ті, що принесли на наш нарід тяжку польську руку у виді "пацифікації". На тих "молодиках" лежить відвічальність за ті всі побої і за знищення українського майна. Геть з ними. Вони нічого не зробили, вони лиш полякам помогли ще гірше знущатися над українським народом. Який їх білянс сього дня? Що зискали Українці? Хиба те, що мали приємність дивитися як польські стіжки горіли".

Ось так говорять наші "головачі" про наших революціонерів. Вже в тому порівнанню хай читаючий сам собі дасть відпо відь — хто лучше чинив, чи Ірляндці, чи Українці, коли йде мова про відношення ся чи то осіб приватних, чи осіб, котрі заступають якісь групи чи партії, — до революційної чинности.

Канадійські Шульгини і Шелухини не перевелися і починають свої колоди кидати. Однак сильна стихія українських широких мас так в краю, як і на іміграції йде мимо них. Велике діло буде чинитися без них і навіть проти їх волі. Ще більше завзяття і праці треба нині — бо крім зовнішнього ворога зявляється свій внішний, котрий небезпечнійший чим явний зовнішний ворог.

Так, як Ірляндці вибороли собі свободу збройною боротьбою помагаючи собі бойкотом, так само і ми Українці можемо нашу державу збудувати в першій мірі збройною силою, а як помічним ередством може бути бойкот дуже корисний. Ірляндцям легко приходилося вести затяжну боротьбу з ворогом, бо їх люде в Америці і Канаді творили фонди і підпомагали борючихся революціонерів.

А як в нас?

А. Заяць.

ЗГИНЕ ВОРОГ НАШ МОСКАЛЬ І ЛЯХ.

Чути зойки від тортурів
На українських землях,
Видно зарева сіл - хуторів,
А все те робить москаль та лях.

Нищить він без пощади
Все, що в хатах чи на полях,
Вандалів держачись засади
Що забрати годі, то палить в огнях.

Грабить, палить та катує,
Стони чути, що аж жах,
Серед зарева пирує
Ворог наш москаль та лях.

Людей, що ізза розуму й освіти
Провідниками стали в народу очах,
Тих найбільше велить він бити,
Бо перед ними він чує страх.

Один їх на Сибір засилає,
Щоби гинули на соловецьких островах,
Другий недобитих в тюрми саджає,
Коли-ж раз згине ворог наш москаль та лях?

Тут пяний улан до безтями
За накрадене майно,
Соромом вкриває на онах мами
Дочки невинної чоло.

Там клятий шпиг чрезвичайки
Насолоду чує в людських болях,
Єдину свою роботу веде потайки,
Проклятий будь наш ворог москаль та лях.

Як колись Нерон, нелюдський цар Риміян
Впивався розкошию на вид мук
І всіх йому немилих Христіян
Живцем палив, або кидав на жир звірюк.

Так нині робить Пілсудський — Сталін
Верховні кати в своїх краях
Білої і червоної краски Каїн
Оба брати, один москаль, а другий лях.

Та ворог лютий одно забуває,
Що утиск, гнет і тортури
Лицарського духа не вбиває
І не зродить все те народу покори.

Лиш поможе йому вбити свари-крамоли
І злучити велитня сили в рядах,
Та повести у визвольній бій побіди,
Щоб згинув ворог наш москаль та лях.

Судбури, в січні 1931 р.

Б. Г.

САМОСТІЯНІСТЬ І СОБОРНІСТЬ

Самостійність і Соборність! Які горді й прекрасні слова! Шлях для безлічі поколінь!

Але чи не є оті прекрасні слова в нас сьогодні мертвою схемою? Чи не стали свого роду уніформою, що прикриває внутрішню порожнечу її носіїв? Чи не стали вони своєрідною словесною формулкою, "кондітіо сіне ква нон" для кожного, хто хоче сьогодня виступити в ролях громадсько—політичного діяча, своєрідним паспортом чи свідоцтвом "політичної благонадійности", що ніби дає якісь права, але не зобовязує?

І приходиться сказати, що раніше, коли ще не витворено цеї формули, коли ще не оформлені розумом, але відчуті серцем, ці гасла оберталися буйним чином, творили дива.

Ось 2/12 Жовтня/Октобра/ 1656 р. на соймі в Чигирині "всі полковники, осавули й сотники складали собі взаїмно, проміж себе, присягу, що коли хто небудь на них наступатиме, то вони проти того ворога всі, як один муж, разом сторожити будуть". І самостійницький і соборницький елементи тут яскраво виявлені в чині. Але це давно призабулось....

І ось під час останнього визвольного ру-

ху молодь, не ті, що тоді "політику" робили, поділяючи вже й тоді ризи, а саме молодь, серцем відчувши оті гасла, творить дива й своїм буйним чином фактично витворює цю формулу й зброєю та кров'ю своєю вписує її на сторінках історії.

І ось ми тепер перед завданням уже не витворювати ту формулу досвідним шляхом, а передану нам, як заповіт нашими попередниками, **здійснювати.**

Як же ж зреалізувати той заповіт? Коли він прибере реальних форм? Тоді, коли та суха розумова формула обросте мязами й набрякне бурхливою кровю, себто тоді, коли зі скостенілого слова схеми стане вона словом чином, що його попід серцем носив Тарас Шевченко. Самостійність і Соборність можна зреалізувати не орієнтаціями, не пертрактаціями,не ситуаціями, чи ще там якими махінаціями, а лише тоді, коли певна скількість одиниць **безмежно відданих і вірних особисто в свому власному житті цим гаслам,** пірвуть за собою наші богатомілйонові маси, запалять їх своїм непереможним прагненням гасла ті всенародно здійснити, а рівночасно скують ті маси послухом та дисципліною.

Проти такого зриву сили нема.

Але без цього це все буде або авантура амбітних отаманів, або бунт рабів, завжди наперед засуджений на невдачу.

Одже проблема Самостійности і Соборности Українського Народу—це проблема Самостійности і Соборности Української провідної верстви, це проблема Самостійности і Соборности поодиноких його членів у їх особистому житті.

І доки в нас на провідних місцях будуть Ісави, фарисеї, книжники, Петри,що не проглухали всіх своїх півнів /перебування їх на чолі з покажчиком вартости їх виборців/, доти про державну Самостійність не може бути і мови.Доти, поки кожний, хто хоче вести і в найдрібніших виявах свого щоденного життя не буде самостійним і незалежним.

Те саме й з Соборностю.

Чи можна сьогодні зібрати соборно українські землі, такі ріжні культурою й історією, коли ми не можемо соборно зєднати для найпотрібнішої акції кілька соток українських інтелєгентів. Не можемо, бо ми не соборно думаємо й відчуваємо. Для прикладу, чи можна балакати про державну Соборність, коли звичайну мінімальну (не максимальну) етичну вимогу **соборно** застосувати не здібні, застосовуючи її звичайно дуже завзято до своїх групових супротивників, але до своїх крий Боже бо вони...."свої".

Поки не переборемо в собі розуміння політичного співжиття, як "Україна - це я", доти Соборність буде побожним бажанням, мертвою формулою, а то й гірше фальшованною розмінною монетою політичних "комбінацій".

Шляхи до реалізації Самостійности і Соборности йдуть через Самостійність і Соборність нашої провідної верстви і її кожного окремого члена.

Інакших шляхів нема!

На наших очах відбувались величезні події, а ще більші на черзі. Такі часи вимагають великих характерів, а не ловчих і "політичних" махерів. І чи здають собі справу ті, які пишуть на свойому прапорі "Самостійність і Соборність" що це значить? Чи розуміють вони всю велич поставленої проблеми? Чи розуміють, що реалізація цеї проблеми означає поставлення шкереберть рівноваги Европи? Чи розуміють вони всю велич завдань світового характеру, що їх має сповнити Україна?

Коли розуміють, то хай тоді зрозуміють що велич проблєми вимагає особистої духової величі тих, хто її здійснити прагне!

А тоді... тоді й Савли в Павлів обернуться.

Збирайте жертви на ВИЗВОЛЬНИЙ ФОНД РІДНОГО КРАЮ.

Хто бажає волі Рідному Краєви, той помагає йому морально і матеріяльно.

Одно Питання Міжнародного Права

(Переклад із женевського "Бюлетін Інформейшон Українієнс".

Примітка редакції Бюлетеню: Бажаючи кинути трохи світла на пекучу справу українських територій окупованих Польщею, редакція звернулась до проф. Бан-Овербека з Женевського університету в справі правної сторони того питання. Во на рада, що має можливість подати своїм читачам результати правничих досліджень, які вона мала нагоду дістати від видатного спеціяліста в области міжнародного права, суто ставляючи їх з історичними фактами та актуальною дійсністю.

Зусилля дипльоматії та права стремлять від початку европейської завірюхи — навіть світової — до організації та консолідації миру. зусилля яких потреба виявляється все більш та більш пекучою в контакті з політичною, соціяльною та екочомічною дійсностю. Світ все більш та більш починає розуміти недосконалість дипльоматичної праці після воєнних трактатів. Поруч з органічними хибами сучасного статуту Европи є другі причини зла від яких терпить значна частина наших сучасників: це довільні зміни певних кляузуль та надмір певних нахилів, які містяться в мировых трактатах. Наслідки, які з цього повстають, мають бути найтяжчі, бо вони ведуть до анархії та створюють небезпечні для порядку та для миру ситуації.

Одна з тих ситуацій є безперечно в сучасний мент положення Східної Галичини, українського краю відданого польській державі.

Події останніх місяців —грабунки та масакри української людности відданої під суверенність Польщі—хвилювали цивілізований світ і бесторонні та авторітетні протести були відповіддю на трагічні події. Як що вірити пресі та урядовим представникам уряду та польських політичних кол(міністер Складковскі, заступник голови урядового блоку п. Голуфко) становище Східної Галичини в місяці вересні 30 року було таке, що слід було сподіватися громадянської війни чи скорше повстання.

Який є політичний стан Східної Галичини. Її статут тепер є передбачений постановою ради Амбасадорів, 15 березня 1923 року.

Проте попередня історія уявляє справжній інтерес: Україна — етнічна одиниця доказала в своїй історичній минулости, що вона може реалізувати всі елементи які створюють державу в точному розумінню міжнародного права. Поділена протягом 19 століття Україна реконституvала ся як незалежна держава після революції та упадку двох імперій. 21 січня 1918 р.незалежність України була проголошена в Київі. Першого листопада Західня Українська Республика утворилась на територіях приналежних колись Австро Угорщині й 21-го січня 1919 вона реалізувала своє обєднання з Українською Народною Республикою

Після того як повстав збройний конфлікт між Україною та Польщею, відносини польсько - українські стали предметом обговорення союзних держав. Українська Республіка подала богато нот на мирову конференцію після того як президент Вилсон 17 березня 1919 р. виложив свою думку, що Україна матиме довіря до доброї волі союзних урядів для вирішення незгоди з приводу Східної Галичини" (лист адресований до Д-ра Панейка).

Як наслідок цих подій дослідження яких завелоб нас занадто далеко, Найвища Рада актом датованим 25 червнем 1919 р. дозволила окупацію Східної Галичини польським військом, **без того, щоби цей крок преюдикував дальший політичний статут.** Видаючи цей акт, Найвища Рада передбачала, що польський уряд буде

вповноважений встановити цивільне управління в Східній Галичині після підписання Союзними та Запрязненими державами договору клявзулею якою мають **затримати оскільки можливо автономію України так само як політичні, релігійні, та, особисті свободи її мешканців"** (пункт 3 постанови 25 червня 1919 р.)

Дійсно 20листопада 1919 р. Найвища Рада виробила проєкт, **що визнавав потребу автономії країни,** пропонуючи надати Польщі "мандат на організацію та адміністрацію протягом 25 років частини (нищепоіменованої) колишніх австрійських провінцій Галичини та Буковини, які творити муть **автономну територію** Східної Галичини, мандат поставлено під контроль Союзу Народів. Цей проєкт не був зреалізований; питання було відрочене на далі й Східня Галичина була тимчасово залишена під польською окупацією.

Таким чином Союз Народів, відповідаючи на апель Української Національної Ради, міг твердити в своїй постанові 23 лютого 1921 р. що"Польща не одержала **мандату встановлювати адміністрацію цеї країни"** (Східної Галиччини) і що **Польща є "де факто" мілітарним окупантом** Галичини над якою суверенітет мають держави Антанти. (Арт. 91 Сен. Жерменського трактату.)

Не зважаючи на це констатования Польща приступила до примусового перепису населення примушуючи його визнавати польский суверенітет і приступила до законодавчих виборів до Варшавського сойму, зрештою збойкотованих українцями, та до насильної бранки рекрутів до польської армії. Нарешті законодавчий орган видав 2вересня 22 року **закон про автономію Східної Галиччини** неначе вона творила вже частину польської держави в супереч постанові Ради Союзу Народів,яка ствердила що Схід. Галичина є **поза кордонами Польщі".**

Всі ці акти були цілковито незаконні та суперечні духові та літері постанови Найвищої Ради 25. червня 1919 р. Вони рівнозначні з чистою анексією територій "Над якими суверенітет мають держави Антанти". Проте поставлені перед доконаним фактом ці держави схилилися перед рішенням,принятим Польщею, та уповноважнили згідно з арт. 87 п.3, Версальського трактату, Раду Амбасадорів **віддати Східну Галиччину під суверенітет Польщі, з застереженням певних обовязків**

Які були підстави та дух Ради амбасадорів з 15 березня 1923 р. що віддавала Східну Галиччину Польщі? Вони яскраво зафіксовані в точному тексті договорів:

"Уважаючи, що є визнано за Польщею Східну Галичину, **етнографічні умови вимагають режіму автономії.**

"Уважаючи що трактат підписаний між головними союзниками та запрязненими державами та Польщею 28 червня 1919р. передбачав для всіх територій, відданих під польській суверенітет, **спеціяльні гарантії на користь расових, мовних та релігійних меншостей".**

Одже ясно виникає з цього тексту, що незалежно від меншистевих гарантій була визнана потреба автономії, яка була предметом, нагадуємо це, постанови Найвищої Ради з 25 червня 1919, предметом проєкту виробленого тою самою Радою 20 листопаду 1919, і яку польський закон з 26 Березня 1922 р. передбачав назначаючи, що вона "буде заведена максимально через два роки, рахуючи від часу проголошення цього закону."

Понад вісім років минуло з того часу й є вчасно запитати, що є з передбаченими намірами що до автономії? Вони ніколи на були здійснені. Згідно з проголошенням заступника голови польського урядового блоку п. Голуфки, зробленим в соймі 21-го лютого 1931 р. богато законів, які цікавили Українців, не були застосовані з тої причини, що вони їх вважають недостатними. Дивний спосіб дивитися на державні справи—він здається спогадом старовинного "ліберум вето". Я" що дійсно воно практикується в Польщі, то слід запитати себе чого виконуються закони які

Українці уважають цілковито злими?!

Безперечно відсутність автономії ство рює порушення політичного статуту, якого бажали держави, які перенесли на Польщу свої суверенні права на Східну Галичину, та відпадає застосования постанови Ради Амбасадорів згідно з пріндіпом "сублята кавза толітур ефектус".Тим більше, що це порушення суперечить праву вільного самовизначення народів, яке лежить в основі трактатів, що відновляють незалежність Польщі і яке богато разів було визнано за українським народом. А саме постанова Найвищої Ради 25-го червня 1919 р. предбачаючи згоду з Польщею специфікує що він буде "побудований **на праві вільного самовизначення, яким користуватимуться в остаточному рахунку мешканці Східної Галичини, що до своєї політичної приналежности".**

Є очевидним, що питання Східної Галичини має в своїх початках міжнародний характер, бо визначення кордонів було зроблене головними союзними та запрязненими державами в виконанні трактатів якими закінчилась війна й в своїх наслідках, бо вони компромітують справу миру в Европі. Одже слід шукати політичним міжнародним шляхом управильнення яке дозволилоб виправити положення мірними засобами оминаючи всі причини до конфлікту.

Оскільки Союз Народів уповажнений доглядати за виконанням та переведенням в життя міжнародніх договорів йому належиться знайти вирішення проблеми, яка нас займає. Розглянемо передбачені пактом Союзу Народів постанови на випадок, щоб виривнати сучасні труднощі, слід пригадати повстання проблеми та **звільнити Польщу від обовязків, які** вона приняла на себе, перебираючи суверенні права що до Східної Галичини.

Ми знаходимо в цьому пакті :

Арт. 3 пр. 3: Збори рішають кожне питання яке поступає в область діяльности Союзу, або яке загрожує світовому миру.

Арт. 4. п. 4: Рада рішає кожне питання, що входить у сферу діяльности Союзу чи загрожує світовому миру.

Арт. 11. п. 2: Крім того проголошено, що кожний член Союзу має право дружним титулом звертати увагу Зборів чи Ради на кожну обставину, що може загрожувати міжнародній взаімновідносинам і які в наслідок того, загрожують занепокоїти мир або добру згоду між націями, від яких залежить мир.

Арт. 19 : Збори можуть час від часу запрошувати членів Союзу приступати до нового перегляду трактатів, а також міжнародних ситуацій, утримання яких може небезпечне для світового миру.

З попереднього ми робимо висновки:

І. що компетентними міжнародніми організаціями для вирішення питання що нас займає, є Збори чи Рада Союзу Народів.

2. що кожна держава член Союзу має необхідне право звернення до цих компетентних організмів.

3. що Збори можуть урядово уйняти ініціятиву та розгляд проблеми.

Ми не розглядаємо тут компетенцій постійного міжнародного суду.

Одже всі держави члени Союзу Народів зацікавленні в **утриманні миру і порядку на Сході,** можуть і повинні спричинитися до того, щоби справа Східної Галичини стала предметом обговорення в організмі Союзу Народів, і щоб вийшло з цього вирішення справедливе і доцільне.

Яке вирішення справи Східної Галичини мусіло би бути приняте в інтересах миру та згідно зі справедливостю? В даний момент обставини здається не дозволять передбачати остаточного урегульовання, бо поруч з аспектом польсько - українським є аспект ССР—український предмет такої непевности. Східня країна в формі незалежної республики творить частину Союзу Соціялістичних совітських Республик. Які підстави думати що цей Союз совітської Росії є лише тимчасовий і що на випадок розкладу большевицької влади

на Україні слід було-б передбачати, що всі українські землі обєднаються, що би створити одну незалежну державу? Уподіванні подій слід перевести тимчасове вирішення, яке забезпечилоб українським землям відданим під суверенність Польщі, політичні та економічні ,умови згідні з правом людини та правом національностей. Можна прийняти управління Союза Народів або державами заступленими в Раді Амбасадорів або якоїсь третьої держави під контролею Союзу Народів у двох останніх альтернативах.

Порівнуючі студії над статутами "суі-генеріс" які були міжнародно вироблені: Саарські території, Вільного міста Данціґа, Мемеля моглиб бути корисні при цій нагоді для видайдення форми відповідної для специяльних умов Східної Галичини. Їх розвиток виникає з рамок цього експозе, яке фіксує проблему найбільш актуальної пекучої потреби в міжнародній політиці.

І. Н. Павлюк.

СУРМА КЛИЧЕ

Сурма кличе, Сурма грає.
Нас до бою всіх взиває.
Вона кличе без ріжниці
Всі завзяті одиниці.

На клич Сурми відізвімся
Новим життям відновімся,
Батьківщина в небезпеці,
Тож відчуймо в своїх серці.

І берімося за діло
Із завзяттям у бій сміло !
За Вкраїну за їй волю,
Щоб добути кращу долю.

І не гиньмо ми рабами
Й не єднаймось з ворогами,
Бо вороги нам не щирі
Не хочуть жить з нами в мирі.
А кіхтями впились в тіло
Що аж кровлю окипіло,
Тож до праці, тож за діло!
За Вкраїну у бій сміло.

ГРЯЗЬ МОСКВИ

Нема вірнійшого наймита, як український наймит. Коли за козацьких часів запродався Українець шляхецькій Польщі, або московським царям в минулому, то не було вірнійшого слуги одним або другим, а чорнійшого зрадника свого народу як запроданці минулих літ. І навіть коли ці пани настановили Українця своїм економом в своїх загарбаних в українського народу маєтках, то чоловіка, котрий виріс, жив і сам на своїй шкірі переніс знушання цих панів, то не було вірнійшого слуги для тих панів, а більшого ката для своїх як цей Українець-економ. Український нарід перевів це в пословицю "не дай Боже з хлопа пана" бо цей пан-запроданець, еко ном чи якуб назву він не носив, придумував найбільше чортівські способи використовувати український нарід в своїм крузі діяння і прислужитись своїм панам

Все те не перевелось і нині, лише серед нинішних часів уживають зрадники українського народа інших кличів. Злодій все хоче виправдати своє злодійство, злочинець все хоче виправдати свій злочин. Однак до такої підлоти як нинішні большевики, ще в українській історії не допускались жадні зрадники українського народа. Їх провідники нині голосять, що роблять ідейну роботу, а в своїм серцю носять юди ну зраду, свідомі того що зраджують украінський нарід. Годі вимагати від пересічного українського робітника, щоби він критично дивився на справу, але від цего, що береться за провід вимагати цего мусить ся. Бо хиба сліпий може не бачити політики московського інтернаціоналу. Московського інтернаціоналу не тому, що він сидить в Москві, але тому що він веде імперіялістичну московську політику, таку саму як вів царський уряд. На вістрю меча приніс червоний генерал Муравйов владу совітів на Україну, так як на вістрю меча царський уряд приніс був свою владу. Як царі з польськими королями ділились українськими землями в минулому, так республика совітів поділилась українськими землями з польською республикою в р. 1921. Червоний московський і білий польський диктатори поділились українськими землями і підписали риський договір, заключуючи і запиваючи на бенкеті вічну приязнь на похороннім пирі самостійности України. Та не конець на тім. Коли по 13 літах червоного і білолго террору на українських землях, український національний табор віджив на тільки, що загрожує владі червоного Сталіна на Україні, а білого диктатора Пілсудського в Галичині і на Волині, то вони знова подали собі руки і порозумілись в справі згноблення визвольного руху, а червоний консуль в Польщі Осієнко, дістав окремі припорученя в цім напрямі. Московський інтернаціонал недавно підчинив комуністичну партію Західної України польській варшаській комуністичній партії, щоби думки червоних українських затуманених комуністів під Польщею спрямувати в напрямі лояльности польських комуністів, мовляв ви піддані на віки вічні Польщі, якаб вона не була, біла чи червона.

А говорять дорослі большевики, що Українці мають сєгодня свою державу Радянську Україну. Так, є назва, а решта все брехня. І та брехня така страшна, що зачинається від самої назви "Радянська". Бо радянська повинно означати таку державу, в якій горожане радять і вирішують свої справи. На ділі всі прикази приходять не від українських горожан, а з Москви. Український нарід радянської України має таку владу, як громада по инших краях. Радянська Україна ніколи не мала свого війська, ані не мала права розпоряджатися своїми прибутками, як податками і другими. Навіть ті малі права, які зразу українська радянська республика мала, все більше і більше відбирає московський уряд, перебираючи їх в свої руки. Чиж не так само робили московські царі? Український нарід обробляє український чорнозем, але український хліб їсть Москаль. А хто бунтується проти цего, для него є Соловецькі острови, Сибір або стенка. Так як гетьмани, що бунтувалися проти російського царського уряду (П. Полуботок і інші) вмирали в московських тюмах — кайданах, так нині вмирають на соловецьких островах, в Сибірі і під стенкою ті Українці, котрі не погоджуються з владою совітської Москви. І прямо не хочеться вірити, як провідники так званих большевиків і ними ошукані сторонники замикають на те все очі і на все кажуть по старому: "да правильно, так тому і бути". Вірнійшого наймита Москві, а страшнійшого зрадника Україні не може бути над своїх червоних.

Часті повстання на Україні приписують большевики тому, що ці люде виросли серед буржуазного окруженя, надихались буржуазним воздухом і не розуміють їх. Оце недавно в Харкові, Одесі і по других містах збунтувались таки ті самі комсомоли, яких вже виховав комуністий учитель і лад, які надихались пролетарським воздухом. Щось то здається до вісїк фальшивих заключень доходять большевики і як так дальше піде, то ці комсомоли, ця надія червоного царя Сталіна самі своїми руками повісять своїх запроданих червоних провідників на шибениці.

Була ріжна неволя на протязі минулих століть. Народи одні нападали на других, забирали приналежників чужих народів в полон та перемінювали їх в своїх невільників. Трафлялось, що сильнійші народи перемінювали цілий слабший нарід в своїх рабів. З розвитком торговлі, коли отворились світові ринки на пшеницю, пануючій клясі чи шляхті замало було невільників чужих народів. Вони приступили до закріпощення широких неозброєних мас таки свого народу і завели панщину. Кріпаки були прикуті до панської землі, щоб обробляти її, плекали пшеницю, яку пани продавали за добрі гроші. Се була так звана господарська конечність середніх віків. Але пригляньмося в чому полягає загалом невільництво? Полягало і полягає

вано в тім, що пануючий нарід чи пан велить сповняти тяжку роботу рабові. Раб чи невільник не має своєї волі. Він мусить сповняти ролю свого пана під загрозою строгих кар, а то й смерти. А щож приніс цей прославлюваний комуністичною бібулою радянський рай на Україні? Він приніс нічо іншого як кріпацтво, але поширене кріпацтво, бо те кріпацтво не обмежується лише на людий привязаних до землі, але також до фабрик та загалом до всіх господарських ділянок. Червоний диктатор Сталін проголосив то, що вже до цеї пори практикувалось, спинити робітників від переходження з одного місця на друге, чи зміни одного заняття на друге, хиба що червоний господар так зарядить. В середновічній панщині люде були приковані до землі, хиба що пан розпорядився інакше. В комуністичній панщині робітник привязаний до своєї роботи, до землі, до фабрики і загалом до якого б то не було свого заняття, хиба що червоний товариш—на ділі пан-зволить розпорядитись також інакше. Це так звана економічна конечність комуністичного раю. Робітники в цім устрою є лиш тими машинами чи звірятами, що мають сповняти ролю пануючої кляси. Своєї волі вони не мають і не можуть мати. І не диво що прогульковці, які вернули з радянського раю, довірочно говорять своїм найблищим приятелям, що робітникови в радянському раю живеться гірше чим в неволі. Та всяка неволя кінчиться скорше чи пізнійше. Не потреває вічно і неволя комуністичної банди на Україні.

ГЕНЕРАЛЬНИЙ НАСТУП ЧЕРВОНИХ

В УРВістях проголосили червоні провідники (краще московські наймити) зазив до своїх сторонників в Канаді, щоб вертіли з середини і наступали з надвору на українські національні Товариства (Ч.83 з II-го липня б.р.). Як то все зміняється тактика. Приказ московської компартії прийшов вже тому півтора року. Ми на пів року наперед повідомили наші Гуртки про цей приказ з Москви. Прийшов паперовий наступ проти Укр. Стрілецької Громади в Канаді в УРВістях, який мав стільки значіння що брехання пса на місяць. Видали большевики інструкції своїм агентам йти на мешкання до домів де мешкають стрільці вдиратись в члени до Укр. Стрілецької Громади. Працювали на приказ Москви, аж піпріли. А вислід? Вислід той, що де повстав Гурток Укр. Стрілецької Громади, там розсипається большевицька твердиня. Крик большевиків з ріжних місцевостей в Канаді, розгнівав червоних в Вінніпегу. Тому вони видали наказ генерального наступу на стрільців по цілій Канаді. Скликували мітінги, запрошували стрільців вияснювати "чорну зраду корпусників".

Старою тайною є, що злодій як втікає, то завше кричить "лови злодія". Так і червоні московські, українського походження наймити, зрадники українського народу, кричуть про зрадників. Та наступ препогано заломився і то у всіх місцевостях, на всіх мітінгах, де прийшли стрільці, а ті, що навіть дались збаламутити, по таких мітінгах плакали як діти і просили принять їх в ряди нашої організації.

Але оце приїхав кандидат на будучого червоного комісаря прямо з Москви і привіз нові інструкції. Тому не диво, що проголошується свіжий наступ на Укр. Стрілецьку Громаду. Видно, що червоний цар дуже нагнівався і накричав на червоних неуків в Канаді. Видно що кандидат на комісаря з Канади забув сказати Москві, що він тут не має "стенки ані Соловецьких островів", а та стрілецька гидра, ані національні Товариства слів не бояться.

Большевики люблять все відновляти. Відновляють пятилітку аж дальше згублять рахунок, а ми в Канаді дальше згубимо рахунок генеральних наступів на національний табор. І цей новий генеральний наступ буде мати такий успіх що вкінці не стане кому наступати, бо їх сторонники також не такі дурні і хоч поволи то всетаки прийдуть до розуму.

КРІЗА БЕЗРОБІТТЯ І ДОМОРОСЛІ БОЛЬШЕВИКИ

Користаючи з безробіття, большевики в Канаді стараються поширити невдоволення серед безробітних і пхнути їх на небезпечну дорогу. Приготовлялись вони до цего цілими літами, закладали курси агітаторів в яких вчили як підходити і ви кликувати невдоволення серед других, як підхліблювати їм, як звалювати причини нещастя на других, одним словом як бути демагогами. В послідній часі большевики в Канаді створили навіть так звані "ударні бригади", що мають зблизитися до безробітних на їх мешкання, в парках, на вулицях, словом всюди, де лише можли во і диспутами, промовами настроювати їх проти тутешної влади, проти устрою Канади і уряду з одної сторони, а проти української визвольної ідеї українських національстичних організацій в Канаді з другої сторони. Одним словом завданням ударників є скаламутити воду, щоб в ній большевики могли ловити свою рибу.

Колиби большевики в Канаді були дійсними приятелями робітників, то вони старалисьби шукати способу направи цего великого нещастя - безробіття. Вони придумували-б способи закладати підприємства, в яких-би безробітні знаходили роботу. А є богато можливостей повести роботу в тім напрямі. Тимчасом вони закладають лиш такі підприємства, на яких самі червоні провідники можуть добре заробити, а безробітних посилають на демонстрації, на бійку з поліцією і т. д. Недавно в Вінніпегу, а також по других містах Канади вдалося їм впхути безробітних туди, куди вони хотіли, а ще краще куди приказала Москва їх повести. І що принесли ці демонстрації безробітним? Принесли вони те, що підприємці радше задержують на роботі і коли можуть то приймають свіжих робітників кожної другої народности з виїмком Українців. Бога то з обурених буде депортованих, а ті, що лишуться без огляду чи брали чи не брали участи в демонстраціях будуть мати майже заперті двері одержати роботу. Ця тактика "свідомих червоних проводарів" в Канаді є відбиткою тактики червоного уряду в Союзі Радянських Республик, де вони рівнож докладали всіх зусиль ожебрачити робітників і зробити їх зависимими від себе, але не помочи їм до добробуту і кращого життя.

І ще є одна сторінка на яку треба звернути увагу. Ті славні червоні провідники, які намовляють безробітних до демонстрацій — бійки з поліцією, коли прийшло до цего, що хотіли, поховались самі в мишачі діри. Деж були ті славні горлалчі, що виголошували горячі бесіди? Межи арештованими нема ні одного з них, а є лиш ті, які далися їм намовити.

Межи безробітними починає наступати отверезіння, бо пізнають, що не помочі бажають їм червоні лідери, але пхають їх в безвихідне положення і спричиняють їм ще більшу біду. Треба доложити всіх зусиль, щоби кожний безробітний бачив пляни червоних лідерів такими, як вони в дійсности є. Ціла суспільність в Канаді бореться з тяжкими обставинами нинішнього часу і шукає виходу. Цего виходу не можна знайти ані в демонстраціях, ані в бійці, це мусить собі затямити кожний безробітний.

ПРОТЕСТ ВІДДІЛУ ОУН В ПРАЗІ ПРОТИ НАКЛЕПІВ НА УВО

В боротьбі за свою незалежність, в боротьбі за ідею соборности, український нарід часто зазнавав зрадливих ганебних вчинків поодиноких осібняків, праця яких все ішла на користь наших відвічних ворогів. В недавному часі подібний випадок знова мав місце: це стаття проф. Шелухина в "Народній Волі" з 16. 4. ц. р. Щось подібного до цеї ганебної статті зверненої проти наших революційних кол, тяжко знайти і у рядах наших національ-

них ворогів. Відділ ОУН в Празі протестує як найрішучійше проти подібного ряду провокативних виступів, що скермовані проти соборницького фронту та закликає до бойкоту особи проф. Шелухина.

Знову-же проти соборницького фронту звернена є брошура О. Шульгина "Державність і гайдамаччина", цього беззастережного польонофіла, що хоче прикритись вигідним йому імям "західник". Всім є знані його шкідливі для української справи виступи на міжнародному форумі. Ця брошура має той самий характер: хоче спровокувати ідею соборности та врятувати так вже страшенно скомпромітовану політику групи УНР. Даремні зусилля цього трупа, що розкладаючись заносить лише хороби до нашого суспільства.

За управу Відділу ОУН в Празі
Д. Равич, голова **підпис нечиткий,** секр.

Такі-ж самі протести винесли на своїх загальних зборах Відділ ОУН в Пшібрамі, О. Каранович, секретар, І. Дмитро, голова, Протестне віче Української Студентської кольонії в Пшібрамі, О. Каранович, секретар, М. Андрейкі,в голова. Українська Академічна Громада в Брні Ч.С.

За Студентсво О. Хмельовський; За Громадянство інж. Ю. С.

З життя Гурткiв

Осідний Гурток УСГ.

Мимо тяжких обставин Осідний Гурток УСГ веде успішну працю так внутрішну організаційну як і громадську. Протягом цеї зими Гурток зорганізував дуту орхестру, що складається з 24 інструментів. Ця орхестра дає Гурткові можливість при тягнути більше учасників на пікніки так свої, як і товариств, які запрошують Осідний Гурток до співучасти.

В цьогорічнім літнім сезоні Гурток дав оден свій пікнік і взяв участь в пікніках трох місцевих Товариств, а то Рідна Школа ім. М. Шашкевича, Комітет Оборони Українських Політичних Вязнів і Читальня Просвіти. При кожній нагоді крім орхестри помагали члени Осідного Гуртка в доповненню програми. На трох послідних пікніках виступали члени Осід. Гуртка з мужеськими і жіночими вправами. Орхестра і вправи вливають життя і роблять пікніки більше цікавими як звичайно, а публика приходить на такі розривки більше громадно, чим безпосередно по передними роками, мимо теперішного тяжкого часу.

Крім української публики, що приходить на ці публичні виступи Осідного Гуртка з прихильности в цілі розривки, не бракує на них і непрошених гостей з ворожого табору. Навіть і розривка щирих Українців не може обійтися без них. Так як в Европі Пілсудський і Сталін подали собі руки в спільній роботі шпигнти український націоналізм і держать на це свою розвідку, так і на українських пікніках в Канаді не бракує їх розвідчиків, які в одній цілі приходять і для одної цілі працюють. Червоний штаб висилає своїх ударників, штаб Пілсудського свого самоіменованого кандидата на консуля. Як в краю так і тут в Канаді працюють вірні союзники рука в руку. Дуже їм не подобаються руханкові вправи, які є ознакою сили, карности і організації.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ!

Літопись Червоної Калини

Ілюстрований журнал, виходить кождого місяця

Містить історичні та побутові статті з часів нашої визвольної війни. Описує живим і легким стилем історичні події наших визвольних змагань. Кожде Українське Просвітне Товариство як рівнож кожний свідомий Українець повинні станути читачами і передплатниками цего журналу.

Передплата на рік $2.00

Передплату слати на адресу:

"КАЛИНА"
BOX 2121 WINNIPEG,MAN.

Провід Українських Націоналістів видав книжку про польську пацифікацію під заг.

НА ВІЧНУ ГАНЬБУ ПОЛЬЩІ
Твердині варварства в Европі

Книжка обнимає 152 сторін; 39 знимок, ЗМІСТ: — І. частина: А. Описи ляцьких варварств та звірств. 1. Пацифікація Сх. Галичини. 2. Погром Українців у Збаражині. 3. Вандали і Варвари. 4. Гірше звірів. — Б. Протоколи очевидців, зізнання побитих, лікарські свідоцтва, судові документи, інтерпеляції соймові, описи й петиція чужинців. 5. Обїздка епископа Бучка. 6. І. Терпиляк про своє побиття. 7. о. М. Блозовський про своє побиття. 8. о. Е. Мандзій про своє побиття. 9. Як я пережив польську "пацифікацію" (пише В. Починок). 10. Військова карна експедиція в Гаях. 11. Протоколярні зізнання про польські звірства. 12. Судові документи про польську "пацифікацію". 13. Лікарські свідоцтва. 14. Зізнання побитих. 15. Українські посли про своє увязнення в Бересті. 16. Інтерпеляція клюбу українських послів. 17. Англійський очевидець про жертви польських погромів. 18. Американець, жертва польського звірства. 20. Трагедія України. 21. Події в селі Черче. 22. Місс Шіпшінкс про польські варварства. 23. Американський кореспондент про польські погроми. 24. Амерк. кореспондент про "пацифікацію". 25. Англійські парляментарі в обороні українського народу..

ІІ. частина: — Протестна акція проти польського терору. 1. Англія, 2. Америка, 3. Канада, 4. Бразилія, 5. Чехословаччина, 6. Німеччина, 7. Франція, 8. Бельгія, 9. Італія, 10. Данціг, 11. Литва, 12. Австрія, 13. Швайцарія, 14. Інші країни.

Ціна книжки 55 ц. Замовлення слати до

Української Стрілецької Громади
BOX 2121 WINNIPEG, MAN.

Книжка є заборонена в краю. Тому кожний, хто має родину або знакомих в краю, хай її купить, щоб їм колись передати чи привести. Замовляйте скоро, бо наклад обмежений!